

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

14. juni 2017

Svar på Finansudvalgets samrådsspørgsmål nr. AS (Alm. del) af 2. maj 2017 stillet efter ønske fra Benny Engelbrecht (S), Pelle Dragsted (EL), Josephine Fock (ALT) og Lisbeth Beck Poulsen (SF)

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, om han fortsat mener, at der er behov for reformer for at få råd til velfærd, som det fremgik af Ugebrevet A4 den 3. marts 2017? Dette i lyset af, at økonomi- og indenrigsministeren til Ritzau den 28. april 2017 konstaterede, at: "De 0,3 er det, der er reserveret til offentligt forbrug, og det sidste er reserveret til prioriteringer herunder skattelettelser".

Svar

- Tak for spørgsmålet – som jeg er meget glad for. Det giver også lejlighed til at høre nærmere om, hvad oppositionens løsninger er på de udfordringer vi står overfor. For undskyld mig, det står ikke klart!
- Indledende vil jeg gerne slå fast, at når regeringen har en ambitiøs målsætning for vækst og beskæftigelse, så skyldes det, at vi ønsker at skabe et rigere samfund, hvor flere mennesker er i beskæftigelse og skaber deres egen tilværelse uden at være afhængig af offentlig forsørgelse. Jeg forstår ikke, at oppositionen ikke deler dette mål.
- Hvis regeringens mål indfries giver det os ikke blot højere velstand. Vi får også et større finanspolitisk råderum, der giver os bedre muligheder for at udvikle vores samfund – samtidig med at vi som generation også løser vores egne udfordringer og ikke sender regninger videre til kommende generationer i form af en længere årrække med store offentlige underskud.
- Heroverfor står en opposition anført af Socialdemokratiet, som tilsyneladende ikke vil noget som helst. Det tætteste man kommer på et svar er vel et stop for arbejdsmarkedsreformer. Men hvad er det et svar på?

- Det henstår i det uvisse, hvilke svar Socialdemokratiet har på de reelle udfordringer vi står overfor.
- Hvordan vil oppositionen sikre, at flere kommer ud på arbejdsmarkedet og i beskæftigelse?
- Og hvad er oppositionens svar på, at vi om få år mødes af en demografisk modvind, der betyder, at en stadig faldende andel af befolkningen vil være i beskæftigelse?
- Det er ikke nogen hemmelighed – heller ikke for oppositionen - at når en faldende andel af befolkningen er i beskæftigelse, så svækkes de offentlige finanser. Dansk økonomi vil opleve en længere årrække med uholdbare offentlige underskud. Hvad er oppositionens svar på denne udfordring? Ingen, ingen ved det.

- Uden handling i de kommende år vil fremtidige Folketing være nødt til at foretage en tilpasning af finanspolitikken i årene efter 2025. Vi efterlader med andre ord et tilpasningsbehov til vores efterfølgere.
- Regeringen har den holdning, at hængekøjeudfordringen bør håndteres i god tid og at midlet bør være reformer, der øger arbejdsudbuddet og beskæftigelsen – både på kortere og længere sigt.
- Det vil direkte adressere den grundlæggende udfordring vi står overfor – at en stadig faldende andel af befolkningen vil være i arbejde i årene efter 2022.
- Hvis man bevidst vælger ikke at foretage sig noget – som måske er oppositionens bud, hvem ved det – har det den konsekvens, at fremtidige generationer er nødt til at foretage en stramning af finanspolitikken.

- Det kan jeg egentlig ikke se er en løsning. Det er sådan set mere et forsøg på at udskyde den nødvendige finanspolitiske tilpasning til fremtidige regeringer og Folketing.
- Om kommende generationer og Folketing så måtte vælge at løse udfordringen ved lavere offentligt forbrug, højere skatter eller nye reformer ved vi ikke i dag. Den væsentligste pointe er for mig at se, at beslutningen udskydes på ubestemt tid.
- Lad mig i den forbindelse bemærke, at vi jo sådan set allerede har pålagt fremtidige regeringer og Folketing at bidrage ganske betydeligt til løsning af de langsigtede udfordringer. Den aftalte levetidsindeksering af folkepensionsalderen betyder, at fremtidige Folketing skal bekræfte, at folkepensionsalderen bliver væsentligt højere for senere generationer – og at det samlede antal år på folkepension i fremtiden bliver væsentligt lavere end for de nuværende generationer af folkepensionister.
- Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at advare mod den opfattelse, der tilsyneladende har spredt sig i dele af oppositionen, af, at det nærmest vil være omkostningsfrit at fravælge reformvejen. Det kan selvfølgelig godt være, at det vil være omkostningsfrit for den nuværende generation af politikere, men de kommende generationer vil skulle løfte udfordringen – sammen med de forpligtelser, vi i forvejen har sendt i deres retning i form af en på langt sigt væsentligt højere folkepensionsalder end i dag.

- Og så til den anden del af spørgsmålet: Hvordan regeringens prioriteter indenfor planlægningshorisonten hænger sammen med mine udtalelser om, at kommende generationer vil skulle reducere det offentlige forbrug eller væksten i det offentlige forbrug, hvis de skal løse hængekøjeudfordringen af den vej.
- Jeg vil meget gerne slå det helt fast, så det ikke kan misforstås: Denne regering har sat ambitiøse mål for vækst og velstand. Deres indfrielse kræver, at vi løbende foretager justeringer og reformer, der løfter beskæftigelsen. Hvis målene indfries, vil det udvide det

økonomiske råderum frem mod 2025 – og dermed give os større frihedsgrader i forhold til de mange ønsker, der er til udvikling af det danske samfund.

- Regeringen baserer imidlertid ikke sin politik på gevinsten af reformer, før disse har fundet et flertal. Det er også en del af baggrunden for, at regeringen har fastlagt et mål om en såkaldt basisvækst i ressourcerne til det offentlige forbrug på 0,3 pct. årligt frem mod 2025.
- Denne basisvækst sikrer også, at hele råderummet ikke bruges på stigende offentligt forbrug, men at der også reserveres en del af råderummet til initiativer, der understøtter vækst og beskæftigelse, herunder at en væsentlig del af det resterende råderum reserveres til lavere skat for arbejdende danskere.
- Det er regeringens prioriteter. Dem står vi på mål for. Vi vil samtidig gerne gennemføre reformer, der udvider råderummet og bidrager til at løse hængekøjeudfordringen. Vi har ingen ambitioner om at sende uløste problemer i retning af kommende generationer.
- For mig at se er det store spørgsmål, hvad oppositionen vil? Hvordan vil I sikre, at flere kommer i beskæftigelse? Har oppositionen ingen reelle bud?
- Skal vi blot sætte os passivt ned og vente på, at en faldende andel af befolkningen er i beskæftigelse og så overlade det til de kommende generationer at rette op på denne udvikling?
- Hvis flere ikke skal i beskæftigelse så er konsekvensen jo, at kommende generationer enten er nødt til at skrue ned for det offentlige forbrug eller hæve skatterne. Er det hvad oppositionen ønsker sig?